

i en Sag, de skulle forsvare, saaledes antager Fleertallet, at Præster ikke maae føres angaaende det, der er betroet dem ved Skriftemaal. Derimod finde vi ingen Anledning til at foreslaae Væger fritagne; det skulde da være de ved Fødselsstiftelsen ansatte Væger, hvilken Undtagelse i saa Fald ogsaa maatte udvides til Bestillingsmænd ved den.

3 Forbindelse med disse faa Udkastets Undtagelser fra at vidne staae dets Bestemmelser om, at det middelbare Beviis ikke maa føres, naar det umiddelbare kan staaes tilveie (§ 245), ligesom Forbudet mod, at Vidnet forklarer Andet end det, hvorefter han selv har personlig Kundskab, saa at det saakaldte Andenhaandsvidne udelukkes (§ 255). Disse Undtagelser finde vi fuldkommen begrundede; navnlig maae vi lægge stor Vægt paa, at man ikke kommer ind paa den for Sagens sande og grundige Oplysning farlige Veie, at lade Vidner løst og fast forklare om det, Andre have sagt, saa at de sammenblande egne med Andres Erfaringer, hvorved Nævningernes Opfattelse af Sagen saa let forvirres.

Foraaavdt ere vore Anstuelser altsaa ikke væsentlig forskjellig fra Udkastets. Med Hensyn til enkelte Paragrafer, som endnu ikke ere omtalte, have vi nogle Forslag til mindre væsentlige Forandringer i Affattelsen, saaledes ved Begyndelsen af § 242 samt ved §§ 253 og 261; ligeledes skulle vi foreslaae enkelte Bestemmelser ubeladte, som findes mindre nødvendige, eller som kunne være vildledende, saasom § 244 om Beviisbyrden samt de sidste fire Linier af § 246 og sidste Punktum af § 247. Der staaer imidlertid tilbage, at omtale et Hovedspørgsmaal, hvori vi ikke kunne tiltræde Udkastets Regler.

Der er i dette, ved Siden af de nævnte Bestemmelser om disse Bevisers Ubrugbarhed, gjort et Forsøg paa at give en Slags Regler for Beviis. Disse Regler ere dog kun faa og høist begrænsede. Intet er bestemt om Styrken af det Beviis, der fordres for at erklære skyldig; endnu mindre er det bestemt, at naar disse Beviser ere tilstede, skal der ordentligviis affiges en Skyldigertklæring; man har holdt sig til enkelte negative Bestemmelser; man har fastsat, at naar kun det eller det Beviis er til-

stede, kan Anklagede ikke erklæres skyldig. I § 242 fastsættes saaledes, at naar der aldeles mangler Beviis for en nødvendig Bestanddeel af Forbrydelsen, bliver Anklagede at frifinde. Det bestemmes i § 248, at det, om en Forbrydelse overhovedet er begaaet, kun kan bevises ved den Anklagedes Tilstaaelse, naar den bekræftes ved oplyste Omstændigheder, hvorefter Skylden kan ansees beviist ved Tilstaaelsen, naar det er beviist, at en Forbrydelse virkelig er begaaet, og Tilstaaelsen ikke staaer i Strid med det, der forøvrigt er oplyst i Sagen. Endvidere bestemmes i § 256, at Ingen kan sælges ved Vidnesbyrd angaaende en Døendes Forklaring paa Dødsleiet, om Maaden, hvorpaa Forbrydelsen, der har havt hans Død tilfølge, er begaaet, medmindre det bekræftes ved andre Oplysninger. Et Vidne kan ikke sælge, naar dets Forklaring staaer i Strid med, hvad der iøvrigt er oplyst; heller ikke kan Noget dømmes paa Grund af en Medskyldigs Udsagn, naar den ikke bekræftes ved andre Oplysninger (§ 259).

Disse Begrænsninger skulle tjene til at afvæbne Frykten for, at Nævninger skulde feile ved at veie Beviserne, og berolige dem, der muligt see Institutionen med Engstelighed imøde. De ere væsentlig tagne ud af den engelske Sædvaneret, idet de fleste af disse Bestemmelser ere saadanne, at en engelsk Nævningedømmer vilde ansee sig forpligtet til at opfordre Nævningerne til at frifinde, naar der ikke var tilveiebragt stærkere Beviser imod Anklagede end de, der saaledes ere betegnede som utilfredsstillende. Vi skulle nu villig indrømme, at disse Beviisregler ikke i sig ere meget betænkelige, og at, om de end ikke staae i Loven, ville Nævninger ikke finde skyldig paa saafrage Beviser, ligesom Dommerne, naar Nævningerne desuagtet gjorde det, vistnok vilde fordre ny Prøve af Sagen. Den Fare, der snarest kunde indtræde vilde være den: at der uvilke sig en Tilbøielighed til at finde skyldig, naar Betingelserne, der fordres for at kunne erklære „skyldig“, vare tilstede, skjøndt det naturligviis ikke har været Udkastets Mening. Det kan overhovedet befrygtes, at man ved at opstille sliige Regler forvirrer Begreberne